Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улицѣ Чарнецкого.

Редакція ул. Франціоканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
за цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
за пôвъ року 1 зр. 20 к.
за чверть року 60 к.
мѣсячно 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
за цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
за пôвъ року 2 зр. 70 к.
за чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 59. | **Нинѣ:** гр. Нікифора п., рим. Благов. | **Завтра:** гр. Венедикта п., рим. Емануеля | Пятниця 13 (25) марта 1892. | Всходъ сонця 5 г. 53 м.; заходъ 6 г. 19 м. Баром. 764 терм. + 11·6° — 1·4°. | **Рôкъ II.**

Соймъ краєвый.

11. Засѣдане Сойму зъ дня 11 (23) марта 1892 р.

Изъ списи петицій вôдчитано слѣдуючѝ важнѣйшѝ: Выд. пов. въ Бôбрцѣ и Рудкахъ въ справѣ запомогъ на дороги повѣтовѝ и громадскѝ; — гром. Снятинъ о забезпечене берегôвъ Прута; — гром. Ладычинъ о звороть заплаченыхъ грошей на будову дороги Струсôвъ-Бучачь; — гром. Богородчаны о вôдписане престаціѣ шкôльнои; — гром. Молодинче и Филипкôвцѣ о зниженє престаціѣ шкôльнои; — Тов. господарске въ Коломыи о примусове нищене мышей; — выборцѣ зъ повѣтôвъ жидачѣвского и теребовельского противъ концентраціѣ торговлѣ солею; — Мартинъ Гушковскій о запомогу на образоване ся въ малярствѣ; — Алекс. Куневичь о запомогу на розширене варстату кошикарского; — гром. Сѣлець о опустъ додаткôвъ краєвыхъ зъ причины нещасть елементарныхъ; — Михайло Кобринъ о дожизненне заосмотрене. Доси вплынуло загаломъ 1260 петицій.

Пос. о. Гаморакъ пôдперъ петицію громады Снятина о реґуляцію Прута и забезпечена въ той спосôбъ границѣ мѣжъ Галичиною и Буковиною, а пос. Кулачковскій пôдперъ петицію гром. Вербицѣ о запомогу на будову школы; пос. ґр. Ром. Потоцкій пôдперъ петицію товариства ловецкого, вôдносячу ся до проекту закона ловецкого.

Пос. кн. Чарторыйскій подавъ до вѣдомости палаты, що комісія шкôльна загодила предложене Выдѣлу краєвого въ справѣ полѣпшеня долѣ учителѣвъ народныхъ прихильно, але що пôдвысшене платнѣ потягне за собою значнѝ жертвы зô скарбу краєвого, то ставить внесене, щобы то предложене Выдѣлу кр. и справоздане комісіѣ предложити ще комісіи буджетовôй до розсмотреня и справозданя. Внесене се принято.

Зъ порядку дневного вôдослано справоздане Выдѣлу краєвого о будовѣ будынку для полôжниць у Львовѣ, до комісіѣ буджетовои.

Пос. Абрагамовичь въ имени комісіѣ банковои предложивъ справоздане о банку краєвôмъ за 1890 р. Внесеня комісіѣ звучать такъ, що дирекціи банку даєсь абсолюторію зъ рахункôвъ за часъ вôдъ 1 сѣчня до 31 грудня 1890 р.

Пос. Климъ Дѣдушицкій поставивъ додаткове внесене взываюче Выдѣлъ краєвый, щобы взявъ пôдъ розвагу утворене при банку кр. вôддѣлу меліораційного та парцеляційного.

Пос. Меруновичь поставивъ резолюцію взываючу Выдѣлъ краєвый, щобы поставивъ ся о зниженє въ банку краєвôмъ ипотечного кредиту для селянъ зъ 500 зр. на 200 зр. або евентуально на 300 зр. — Посолъ Струшкевичь спротививъ ся тому и пôдпиравъ внесенє пос. Дѣдушицкого.

Пос. Горайскій зазначивъ, що передъ порушенємъ справы парцеляціѣ и меліораціѣ треба здати собѣ справу зъ того, въ якôмъ напрямѣ маєсь вести парцеляцію, и уложити плянъ. Парцеляціѣ зъ кольонізаціею не треба лучити, бо парцеляція може лишь тамъ удати ся, де суть засôбнѝ люде на мѣсци. — Пос. Рутовскій промавлявъ за кольонізацією на бôльшихъ посѣлостяхъ елементу робучого, заправленого на роботѣ въ Америцѣ, де пôзнавъ, що єсть праця економічна. Пос. гр. Войтѣхъ Дѣдушицкій вказувавъ на то, що дворъ польскій не зависить вôдъ обшару, бо нинѣ навѣть великѝ обшары двôрскѝ захитанѝ. Не умѣємо — казавъ бесѣдникъ — тяжко дорабляти ся, живемо надъ станъ; нинѣ люде, що мають 7 до 8000 морґôвъ, але задовженыхъ, жиють такъ, якъ колибъ ихъ мали зовсѣмъ чистѝ. Нехайже сплачують довги збуваючи часть посѣлости и най жиють, якъ можуть. Тогды будуть мати часъ и охоту до працѣ, котрои имъ нинѣ нестає. — По промовѣ пос. Абрагамовича приняла палата внесеня комісіѣ и внесенє пос. Меруновича, — а коли пос. Дѣдушицкій змѣнивъ свою резолюцію въ той спосôбъ, що въ банку краєвôмъ має утворитись лишь вôддѣлъ парцеляційный — приняла палата и се внесенє.

Въ имени комісіѣ буджетовои о замкненю рахункôвъ индемнізаційныхъ за 1890 р. вносивъ пос. Хшановскій приняти се справоздане до вѣдомости. Принято безъ дискусіѣ.

Въ имени комісіѣ адміністраційнои вносивъ пос. Тшецескій при нагодѣ полагодженя петицій кôлькохъ громадъ повѣта ланцутского въ справѣ примусового обезпеченя вôдъ огню — резолюцію, взываючу правительство, щобы чимъ скорше предложило проектъ закона о обезпеченю вôдъ огню. — Пос. Крамарчикъ доказувавъ, що обезпечене вôдъ огню повинно стати институціею краєвою. Ставивъ отже внесене, щобы правительство предложило проектъ примусового обезпеченя

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

— Легко тобѣ казати, мôй Альфреде, — сказавъ зъ вохкими очима Остапъ. — Вамъ, панамъ, всюды оденъ свѣтъ, а мене тягне земля моя, село наше, стара повалена хатина, сѣльске кладовище — все! Я жию тутъ, якъ игла маґнетна, все серцемъ зверненый на пôвнôчь! А хочь бы я и змôгъ вôдречи ся на вѣки рôднои моеи землѣ, то чи не моимъ обовязкомъ вернути тамъ, де мене твôй стрый, а мôй добродѣй кличе?

Альфредъ мовчавъ задуманый. Встали зъ лавки и помалу липовою улицею ишли дальше и дальше. Розмова змѣнилась на думки. Пôдъ старыми дубами звѣринця *(Thiergarten)* пристанули знову и глянули собѣ въ очи.

— Знаєшь, Остапе, — сказавъ Альфредъ, тѝ старѝ дубы пригадують менѣ мои лѣсы надъ Стыромъ, мôй край — небавомъ тамъ будемо

— Тѣшишь ся?

— Чи тѣшу ся? — не знаю. Серце въ менѣ бє, але не знаю, чи зъ радости, чи смутку. А ты?

— Я радуюсь, сумую и лякаюсь, все разомъ.

— Лякаєшь ся, чого?

— Хиба не знаєшь?

Альфредъ стиснувъ єго за руку зъ чутємъ.

— Буду зъ тобою.

— О! якъ бы не се! — сказавъ Остапъ. — Хочь я такъ люблю свôй край и тужу за нимъ, то таки не знаю, чи бы я вернувъ, не знаю, чи мавъ бы вôдвагу вернути. Моє положене....

— Все вертаєшь до тои болючои справы.

— Бо мушу.

Остапъ знову занепокоивъ ся и задумавъ ся.

— Кожде пытане, що насъ болить, — перебивъ єму Альфредъ — треба розôбрати основно и выяснити, о скôлько дасть ся. Спробуймо се; менѣ здаєсь, що втихомирю тебе.

— Спробуймо, — повторивъ зъ лагôднымъ усмѣхомъ Остапъ — чому не спробуватибъ? Такъ позволь же менѣ впередъ сказати, якъ я на сю справу дивлюсь. Въ 1812 роцѣ, твôй стрый, ґрафъ, вертає до свого села, застає єго зруйнованымъ, знѣвеченымъ, а до того забравъ хтось и скарбы, котрѝ закопавъ бувъ, надѣючись грабежи. Обдерта сѣльска дитина показує єму мѣсце, де невѣрный управитель сховавъ украдене добро паньске. Ся дитина — то я, сирота зô села, пôдданый, хлопъ. Склалось такъ, що мене вытягнули зъ нужды, до котрои я уродивъ ся, вôддали на науку, а вкôнци позволили ѣхати зъ тобою, Альфреде, до університету берлиньского, вчитись на лѣкаря. Кôлька лѣтъ, пережитыхъ зъ тобою, затерло трохи память про се, що насъ дѣлить, про сей передѣлъ, якій вызначила доля межи мною а тобою. Приязнь дѣйстно молодеча, безъ огляду на станъ и положене, на нашѝ становища межи людьми, лучить бѣдного сироту зъ молодцемъ зъ великопаньского роду. Ты позваляєшь менѣ звати себе приятелемъ, подаєшь менѣ руку, якъ братови! Богъ тобѣ се нагородить. Ты бувъ для мене великимъ добродѣємъ, хто знає, чи не бôльшимъ, якъ стрый твôй. Але се єдине серце, що склонилось до мене, не заслѣплює мене на будучнôсть. Якъ верну до краю, то верну и въ пôдданство, буду тымъ, чимъ давнѣйше, и прийдесь менѣ зазнати неодного упокореня. Тѝ що суть моими братами зъ крови, не мають моихъ думокъ и збрататись зô мною не можуть нѣколи; тѝ, що суть братами въ думки и духа, вôдопхнуть мене, бо я у нихъ щось низшого вôдъ чоловѣка, своякъ Ескимосôвъ и малпъ.

— Чому?

— Бо зродивъ ся пôдданымъ, хлопомъ.

— Завчасу и непотрѣбно выгадуєшь.

— Нѣ, коханый Альфреде, въ нашôмъ краю въ наслѣдокъ кôлькасотныхъ налоговыхъ уже понять, тôльки шляхтичь єсть чоловѣкомъ, а иншѝ люде трохи чи не малпы. Хто не шляхтичь, то робить ся нимъ, пôдро-

во̂дъ огню, а преміи асекураційни̂ мали бы побиратись разомъ зъ податками краєвыми. — Пос. Меруновичъ згадавъ, що правительство стараєсь удержавнити асекурацію въ той спосо̂бъ, якъ касы почтови̂, длятого вносить, щобы проектъ закона, якій має предложити правительство, бувъ проектомъ закона краєвого. — Пос. Рутовскій радивъ найперше домагати ся, щобы правительство предложило до санкціѣ законъ о примусѣ обезпеченя, ухваленый соймомъ галицкимъ въ 1887, а во̂дтакъ буде треба добиватись, щобы обезпечене стало институціею краєвою — Референтъ пос Тшецескій заявивъ, що комісія и соймъ стоять на становищи Кола польского, котре поручає на теперь лишь справу обезпеченя.— При голосованю перепало внесене пос. Крамарчика, а принято внесене комісіѣ зъ поправками Рутовского и Меруновича.

На то̂мъ зако̂нчено порядокъ дневный и во̂дчитано ще ко̂лька внесень и интерпеляцій, мѣжь иншими внесене пос. Бобчиньского, котрый домагаєсь ся змѣны закона дорогового въ то̂мъ напрямѣ, щобы престаціи въ натурѣ заступлено додатками до податко̂въ.

Справы соймови̂.

Въ комісіи петиційно̂й залагоджено петицію, внесену пос. Сѣркомъ, въ котро̂й предложено деяки̂ справы порушени̂ на вѣчу бродско̂мъ. Въ справѣ то̂й, щобы уряднико̂въ Русино̂въ не переношено въ западни̂ стороны краю, а перенесеныхъ туды, щобы назадъ перенесено до всхо̂дной Галичины, заявила комісія, що справа ся есть внутрѣшною справою карности въ поодинокихъ во̂ддѣлахъ службы публичнои. Мимо того комісія высказує бажане, щобы правительство въ выконуваню сего свого права увзглядняло по̂сля можности родинни̂ и выемкови̂ во̂дносины урядниковъ. Що до жаданя, щобы власти въ переписцѣ зо̂ сторонами рускими уживали руского языка, то заявила комісія, що власти вже во̂дь давна во̂дповѣдають по руски. Що же до правописи, то справа ся не може бути полагоджена орѣченемъ Сойму, бо належить до науки и літературы. Наконецъ що до вытягôвъ метрикальныхъ, то комісія стверджує, що книги метрикальни̂ всѣхъ трохъ обрядо̂въ католицкихъ повинни̂ вести ся въ латиньско̂мъ языцѣ, длятого и вытяги метрикальни̂, котри̂ мають бути вѣрною копією, повинни̂ выдавати ся въ латиньско̂мъ языцѣ. Посвѣдченя однакожъ деякихъ факто̂въ записаныхъ въ реґістрахъ можуть выдавати ся урядами парохіяльными безъ перешкоды и въ языцѣ руско̂мъ.

Ко̂лька сло̂въ до вѣдомости Сойму.

(Письмо изъ села.)

(Конець.)

4. Въ четверто̂й точцѣ каже ся дещо о примусѣ шко̂льно̂мъ. У насъ примусъ той есть бо̂льше менше на папери. Примусъ такій повиненъ бути бо̂льше заостреный а Рады шко̂льни̂ окружни̂ не повинни̂ попускати тымъ, котри̂ дѣтей своихъ до школы не посылають. Рады шко̂льни̂ мѣсцеви̂, а переважно по селахъ, старають ся всѣма силами примусъ шко̂льный обмежити. Знаємо, що на 300 обовязаныхъ дѣтей денекуды заледви 50 дѣтей ходить, а препѣ що найменше половина ходити бы повинна.

Межи дѣтьми посѣщаючими школу есть много убогихъ; въ школѣ нема анѣ бібліотеки анѣ не разъ доброи таблицѣ. Чижь не лѣпше було бы карни̂ грошѣ за непосылане дѣтей обернути на закупно одежи и приборо̂въ науковыхъ такъ для дѣтей, якъ и за решту, що лишить ся, такожь для своеи школы? Бо то зъ тыми гро̂шми такъ ся рѣчь має: Громада платить до касы ро̂чно 200 зр. дотаціѣ. Коли же въ то̂мъ роцѣ буде 30 зр. каръ грошевыхъ, то громада доплатить лишь 170 зр. Але тіи, що тое такъ розпорядили не здогадали ся навѣть того, що не оденъ урядъ громадскій во̂дбирає належито̂сть шко̂льну во̂дъ громады на по̂дставѣ однои и тои самои репартиціѣ, котру ще може передъ десяти роками споряджено, и що нову не всюди що року розписують та розраховують, и що лишь до тои самои буджетъ шко̂лъ прираховують, а доходы зъ каръ во̂дъ тои же сталои дотаціѣ майже нѣколи не во̂дшибають; отже тіи надвышки идуть найчастѣйше цѣлкомъ иншими дорогами, або скажѣмъ радше, идуть марно.

5. Въ пято̂й точцѣ згадано, щобы Соймъ давъ кождо̂й громадѣ зъ фонду дорогового черезъ ко̂лька лѣтъ запомогу на вышутроване своихъ доро̂гъ. Правда, що дуже бы ся тое здало, кобы не розкидали по дорозѣ таке кольосальне камѣне, якъ ось на дорогахъ повѣтовыхъ зъ Журавна до Сгрыя и зъ Дрогобича до По̂дбужа. Трудно видко, щобы Рада повѣтова обѣжникъ до громадъ выслала и дозорцямъ тыхъ доро̂гъ строго наказала, щобы таки̂ величезни̂ брылы по публичныхъ дорогахъ не розкидали, коли всюды есть досыть камѣня дро̂бного

6. Що до управлѣня маєткомъ громадскимъ по селахъ, то не всѣ наши̂ громады ще суть до того здо̂бни̂. Маєткомъ своимъ майже цѣлкомъ управляти не умѣють, а рахунки предкладають такъ позакручувани̂, що имъ годѣ ко̂нця до̂йти. Збо̂жа зъ громадскихъ шпихлѣро̂въ богато пропадає. Такъ само и касовыхъ грошей. Зъ лѣса громадского богачѣ берутъ дрова за дармо, а бѣдни̂ платити мусять. О полѣпшеню своихъ пасовискъ, о обсадженю доро̂гъ деревами и чути не хотять. Дороги стоятъ безъ деревъ, лише десь не десь сторчить розсохата и непотрѣбна верба. Наро̂дъ до працѣ лѣнивый, горѣвки такой не покидає и бо̂льше въ корчмѣ пересиджує якъ въ дома коло якои працѣ. По̂ль своихъ управляти поступово не умѣють, процесы за яку будь марницю не устають, а покутни̂ писарѣ по шинькахъ хлопа зо̂ шко̂ры друть. Будынки мало хто асекурує, а коли хто погорить, иде просити у другихъ. Хату ставить кождый по̂сля давныхъ звичаѣвъ; нема на то сталои инструкціѣ, щобы лучши̂ хаты для здоровля ставити; всюды во̂конця маленьки̂, дверѣ и стеля низеньки̂ а пароги высоки̂ и цѣлый будынокъ стоить на болотѣ и безъ комина.

Зъ того всего видко, що треба бо̂льшои въ краю просвѣты, бо̂льшои опѣки, що потреба наро̂дъ до всего доброго змушувати. Треба отже ще всюды школы, хочь бы въ найменшо̂й закутинѣ, а стари̂ и тѣсни̂ будынки розкинути, щобы бо̂льше дѣтей въ новыхъ помѣстити було можна. Треба учити наро̂дъ передовсѣмъ ро̂льництва и иншого господарства, треба такожь зъ того поводу высылати учителѣвъ на курсы ро̂льничи̂, або щобы ихъ хтось поучавъ о то̂мъ на конференціяхъ, яки̂ що року во̂дбувають ся, а въ ко̂нци скажу, що треба положити бо̂льшу вагу на Рады повѣтови̂, щобы они лѣпше уважали на дѣяльно̂сть начальнико̂въ и радъ громадскихъ и не дозваляли имъ по своѣй воли безкористно громадскимъ маєткомъ а часто на шкоду громады управляти. — *О. Перелетный*, селянинъ.

Переглядъ політичный.

Рада державна збере ся имовѣрно вже 26 цвѣтня на засѣданя и буде, здаєсь, радити не довше, якъ всего лишь чотири недѣлѣ, позаякъ вже въ маю мають бути скликани̂ спо̂льни̂ Делеґаціи, котри̂ симъ разомъ будуть радити въ Будапештѣ.

блює про̂звище, признаєсь до якогось гербу и дурять свѣтъ, що во̂нъ лицарь зъ крови.

— Зробижь и ты такъ!

— Бой ся Бога, не повтаряй сего! Я, я казавъ тобѣ и кажу, що я гордый на сво̂й ро̂дъ, я бувъ и есмь хлопомъ, сыномъ хлопскимъ, нѣчимъ бо̂льше. Розважь теперь, що може выйти зъ тои ро̂жницѣ, яка есть межи мною, хлопомъ, а панами зъ ихъ пересвѣдченями и выхованемъ.

— Щожь може выйти? — сказавъ Альфредъ, згинаючи нетерпеливо паличку въ руцѣ. — Я нѣчого не бачу, и ты собѣ се зъ головы выбий! Выховане дасть тобѣ вступъ всюды.

— Щобъ мене понизити.

— Не розумѣю, для чого?

— Но, впрочо̂мъ нехай чоловѣка зъ выхованемъ и приймуть, навѣть чемно приймуть, то нѣколи не зобратають ся зъ нимъ, не узнають себе ро̂вными ему. А якъ хто такій холодно кречный, то красше, нехай бы бувъ некречный, бо понижає чоловѣка.

— Зновъ зачинаєшь!

Альфредъ здвигнувъ плечима.

— Чи я аристократъ, чи нѣ? — спытавъ во̂нъ.

— Ты?

— Я; — приглянь ся менѣ добре и во̂дповѣджь щиро.

— Зъ богато зглядо̂въ еси, а зъ богато — нѣ.

— Отже ты признаешь менѣ, що въ богато зглядо̂въ я есмь аристократомъ, — усмѣхаючись докинувъ Альфредъ — а таки я тво̂й приятель и братъ.

— Ты вымокъ!

— Остапе! впадаєшь въ небезпечни̂ мрѣѣ; не журись, поки не маєшь причины. Не говорѣмъ о то̂мъ; бачу, що замѣсть тебе утихомирити, ще го̂рше тебе дразню. Я зовсѣмъ не вымокъ, якъ ты кажешь; противно я належу до своеи верствы зовсѣмъ; колибъ ты розваживъ все добре, то по̂сля мене мо̂гъ бы судити другихъ

— Дай Боже. Впрочо̂мъ, мо̂й Альфреде, я цѣню высоко твою приязнь, але й знаю, що се перша и послѣдна така приязнь. Я зможу станути на своѣмъ мѣсци и вытревати самъ оденъ — не забажаю чого иншого, замкну ся въ собѣ. Призначенемъ моимъ есть: тѣшити, лѣчити моихъ брато̂въ, а проче — воля Божа.

При тыхъ словахъ вставъ, але зворушеный и почервонѣлый; видко було, що не сказавъ ясно своеи думки, на днѣ котрои зо̂стало щось тайного Альфредъ не пытавъ его бо̂льше; вечѣръ надходивъ, отже разомъ вернули ся до мѣста и мешканя свого.

Въ дорозѣ прилучили ся до нихъ давни̂ университетски̂ товаришѣ, екс-буршѣ, що вже не носились такъ, якъ студенты, лише були вбрани̂ дуже гарно, а сами̂ були весели̂, упоєни̂ житємъ, якъ всѣ ти̂, що входять що йно на поро̂гъ житя зъ ненарушеною ще надѣєю. Зачалась загальна, весела и байдужна розмова. Кождый оповѣдавъ свои замѣты на будуче, свои пляны и горячи̂ мрѣѣ. Оденъ Остапъ ишовъ мовчки зъ похиленою головою; нѣхто й не займавъ его до веселого, крикливого гурту щасливыхъ молодцѣвъ. Альфредъ во̂дповѣдавъ такожь здержаливо на пытаня; дотепно и чемно жартуючи зъ товаришѣвъ не зрадивъ ся во̂нъ нѣ на хвилю зъ тымъ, що самъ про себе думавъ Приглянѣмо ся ему, бо инакша не зрозумѣємо, чому такъ завчасу во̂нъ не вѣрить въ свою будучно̂сть.

Альфредъ походивъ зо̂ славного роду, що мавъ и гарне имя а давнѣйше и гарный маєтокъ. Але у насъ частѣйше, якъ деинде, лучає ся, що имя такъ гнете своимъ тягаремъ, що тыхъ, котри̂ его носять, тручає въ недостатокъ, въ убожество. Ти̂, що по славныхъ батькахъ до̂стали гарне имя, не умѣють у своимъ упадку погодити ся зо̂ своєю судьбою, а що убожество уважають упослѣдженемъ, то старають ся всѣми силами зъ него добути. Не вмѣючи нѣ працювати, щобы во̂дзыскати те, що стратили, нѣ погодитись зо̂ своєю долею, стають они найнещасливѣйшими людьми, засуджеными на те, щобъ все неправду казати. Ихъ житє то найбѣднѣйша комедія! комедія така, що неразъ ко̂нчить ся дуже сумно. Они мусять удавати, що мають маєтокъ, хочь останками гонять, мусять удавати щасливыхъ, коли терплять; удавати пано̂въ серѣдъ недостатку, показувати споко̂й, коли тымчасомъ завтрѣшный день мучить ихъ страшно.

(Дальше буде.)

Рухъ выборчій на Буковинѣ дуже ожививъ ся. Русины буковиньскй поставили — якъ звѣстно — въ шѣстьохъ округахъ выборчихъ своихъ кандидатôвъ. Въ двохъ зъ тыхъ однакожь поставили Румуны своихъ контркандидатôвъ, а то въ Черновцяхъ противъ дра Воляна — Моpapія, а въ Выжници противъ радника суду краевого Ясеницкого— бар. Василька, дотеперѣшного маршалка краевого. Взагалѣ Румуны розвинули велику аґітацію и ставлять навѣть въ черновецкôмъ мѣскôмъ округѣ выборчôмъ своимъ кандидатомъ бар. Мустацу. До N. fr. Presse доносять, що порушено вже справу именованя нового маршалка краевого, а тымъ ставъ бы посолъ до Рады державнои, Лупулъ. котрого мабуть протеґуе ґр. Гогенвартъ. Межи краевымъ правительствомъ а пос. Лупуломъ мали вже навѣть розпочати ся переговоры въ сѣй справѣ.

Оногды вôдбула ся нарада міністрôвъ у Вѣдни на котрôй затверджено вôдповѣдь яку намѣстникъ Чехъ ґр. Тунъ мае дати нинѣ въ ческôй комісіи угодовôй.

Ґен. Дирекція зелѣзниць державныхъ лагодить лишь проектъ пôдвысшеня тарифъ товаровыхъ а не особовои тарифы полосовои на сихъ зелѣзницяхъ.

Удержуесь поголоска, що царь мае выѣхати за границю, но въ котрôмъ напрямѣ, того ще не знати. Въ Варшавѣ роблять приготовленя на приняте царя, але вôнъ задержить ся тамъ лишь коротко.

Луцкій епіскопъ Козловскій именованый архіепіскопомъ могилевскимъ и митрополитомъ цѣлои рим.-кат. церкви въ Россіи.

Зъ Софіѣ доносять, що правительство болгарске думае выслати до Порты ноту, въ котрôй хоче домагати ся, коли вже не матеріяльнои, то бодай моральнои сатисфакціѣ зъ причины убитя дра Вулковича.

Новинки.

Львôвъ дня 12 (24) марта

— **Именованя.** Ц. к. краева Рада шкôльна именувала сталыми учителями и учительками: Ивана Сайка при школѣ етатовôй въ Хлѣвчанахъ; Ивана Бѣлея управителемъ при 2-кляс. школѣ въ Осѣлци; Норберту Завадзку при школѣ етатовôй въ Скварявѣ новôй; Зузанну Джевецку при школѣ етат. въ Вôльшанику; Ивана Суровяка при школѣ етат. въ Небѣщанахъ; Володисл. Сиґнарского при школѣ етат. въ Посадѣ вôльховскôй.

— **Ц. к. краєва Рада школьна,** на засѣданю зъ дня 21 марта с. р. ухвалила: перетворити вôдъ 1 вересня 1892 р. філіяльнй школы въ Вовкôвцяхъ ad Борщѣвъ и Бѣлôвцяхъ (пов. борщѣвского) на етатовй; приняти до вѣдомости справозданя и потвердити вôдповѣдни внесеня ц. к. краєвыхъ инспекторôвъ зъ люстраціѣ школъ: Дра Северина Днѣстряньского зъ люстраціѣ учительскои семинаріѣ мужескои въ Тернополи, и п. Болеслава Барановского зъ візитаціѣ школъ народныхъ въ округахъ равскôмъ и жовкôвскôмъ; выразити признане кс. Володиславови Лібревскому за заложене интернату при ц. к. семінаріи учительскôй въ Тернополи и за его опѣку надъ тымъ заведенемъ.

— **До галицкого Товариства охороны звѣрять** приступивъ Є. Ексц. Панъ Намѣстникъ ґр. Бадені яко звычайный членъ.

— **Депутація учителѣвъ.** До Львова прибула депутація учителѣвъ народныхъ зъ мѣста Стрыя до посла Фрухтмана, просити его, абы звернувъ увагу Сойму на кривду, якои бы дôзнали учителѣ стрыйскй, коли бы Стрый въ законѣ зачислено такъ, якъ се вчинила шкôльна комісія въ своѣмъ проектѣ, до клясы платъ порôвнь зъ Городкомъ, Снятиномъ, Теребовлею и т. д., наколи мѣста якъ: Самбôръ, Дрогобичь, Ярославъ, Тарнôвъ зачислено до другои клясы платъ. Стрый числить 16.050 мешканцѣвъ окрôмъ 800 родинъ робôтничихъ и 2 баталіонôвъ войска та купелевыхъ гостей, а дорожня тамъ больша нѣжь въ Самборѣ або Дрогобичи.

— **Капеляномъ** при монастири СС. Василіянокъ у Львовѣ поставленый, якъ зачуваемо, о. Евгеній Гуваръ.

— **О. Иванъ Порайко** зъ Станіслава переносить ся вже незадовго до Черновець на посаду катехита при тамошнôй ґімназіи.

— **Вѣче женщинъ.** До Львова скликують двѣ львôвскй панѣ, Ядвига Чайковска и Феліція Прухникова вѣче жѣнокъ на день 10 цвѣтня, на котрôмъ мають обговорювати справу допущеня жѣнокъ до студій ґімназіяльныхъ и университетскихъ въ Австріи.

— **Духовни місіи.** Въ Жовквѣ вôдбувались черезъ три дни реколекціи для гр. кат. вѣрныхъ. Проповѣди выголошували оо. Василіяне, а святиня була биткомъ переповнена.

— **Поновна розправа карна** веде ся теперь передъ трибуналомъ львôвскихъ судѣвъ присяжныхъ противъ Юрка Думича, зъ Погорѣлискъ, засудженого въ падолистѣ за спôвудѣлъ въ пôдпаленю на 8 лѣтъ тяжкои вязницѣ, бо найвысшій трибуналъ не потвердивъ першого засуду.

— **Убійство зъ мести.** Въ горальни въ Змиѣвцѣ, приналежнôй до Слобôдки струсôвскои убивъ въ ночи зъ 12 на 13 с. м. слуга въ горальнѣ, Іосифъ Станкевичь, тамошного горальника Хаима Фельда. Убійника увязнено.

— **Страшне злочиньство** сповнено минувшои недѣлѣ въ Пôдгôрцяхъ. Мѣсцевый муляръ, Антôнъ Фіялковскій, палаючи ненавистею до свого шурина Петра Искры, засѣвъ ся на него разомъ зъ своимъ 16-лѣтнымъ сыномъ въ недѣлю вечеромъ, и коли Искра выйшовъ изъ крамницѣ жида Лейзора, напали на него, звалили и почали бити острымъ камѣнемъ въ голову. Ратунокъ бувъ неможливый, бо кожда рана по каждôмъ ударѣ була смертельна. Злочину довершивъ уже самъ сынъ Фіялковского, котрый деревяною колодою добивъ жертву, бо Искра по кôлькохъ хвиляхъ вôддавъ Богу духа. Въ Пôдгôрцяхъ дѣють ся часто подôбни злочиньства, а причина лиха лежить передовсѣмъ въ коршмахъ, отвореныхъ цѣлу нôчь, де черезъ недбальство громадскои зверхности вôдбувае ся піятика та бійки.

— **Зашнуровала ся на смерть.** На Буковинѣ въ Новоселици вôддававъ мѣсцевый жидъ, Германъ Фроць, дочку Берту. Посходили ся гостѣ, розпочалось весѣле, а молода нагло занедужала и по кôлькохъ годинахъ умерла. Возвани лѣкарѣ засвѣдчили, що причиною смерти дѣвчины була шнурôвка, котрою она дуже стиснула ся.

— **Примусове неробство коней.** Въ копальняхъ вугля въ Анґліи застрайкувало превелике число робôтникôвъ, черезъ що множество коней, уживаныхъ до роботы при тыхъ копальняхъ, стоить теперъ бездѣльно. Больша часть тыхъ коней вôдъ многихъ лѣтъ не бачила божого свѣтла денного, бо днувала и ночувала пôдъ землею въ копальняхъ якъ лѣто такъ зима. Выпроваджени теперь на верхъ на свѣтъ, дивный представляли видъ: деякй подичѣли, утѣкали и кусали, иншй на видъ свѣтла трясли ся цѣлымъ тѣломъ.

— **Пожаръ корабля.** Дня 4 падолиста м. р. выѣхавъ зъ Ріо де Янейро бременьскій корабель „Кляра“ зъ набором вугля въ напрямѣ идъ Санъ Франціскови. Вже 15 падолиста заважали, що пôдъ покладомъ назуе велика горячь, бо доходила до 44° тепла. Почали вентиляцію и лиху заражено звилене. Ажь наразъ 4 сѣчня с. р. на самôй серединѣ Спокôйного Океану побачили выдобуваючй ся зъ пôдъ покладу клубы дыму. Почали чимъ скорше выкидати вуголь въ море, абы дôстати ся до мѣсця, вôдки дымъ добувавъ ся. однакъ горячь була вже така, що моряки не могли вôддыхати. Цѣлыми днями помпували пôдъ покладъ воду въ великихъ скôлькостяхъ, та дарма. Вуголь тлѣвъ мабуть на цѣлôмъ просторѣ пôдъ покладомъ, бо грѣбаючи въ вуглю находили перепалени и спопелѣли бальки. Корабель бувъ страченый, леда день можь було надѣяти ся катастрофы. Приготовлено чайки, заосмотрено ихъ якъ найбôльше въ припасы живности, хронометры, секстанты и мапы. Дня 7 сѣчня почала добуватись зъ пôдъ покладу полумѣнь. Въ ночи зъ 7 на 8-го цѣлый покладъ бувъ уже въ огни. Залога сѣла въ чайки и поплынула при свѣтлѣ горѣючого корабля, здавши ся на судьбу грôзьныхъ филь безмежного моря. Въ однôй зъ чайокъ сѣвъ капитанъ корабля зъ 12 моряками, въ другôй поручникъ зъ одинацятя членами залоги. Надôйшовъ день, обѣ чайки держались купкы. Настала нôчь и та розлучила ихъ зъ собою, бо вже рано капітанъ не мôгъ добачити на овидѣ моря чайки поручника. Капітанови щасте навернуло анґлійскій корабель „Каліфорнія“, котрый его дня 13 сѣчня забравъ на свôй покладъ. Що сталось зъ чайкою поручника и зъ его людьми — доси нѣякои вѣсти.

— **Гартоване скло.** Теперь, якъ доносять ґазеты, мали выгадати спосôбъ, абы скло було моцне и тривке. Межи двѣ скляни плиты, коли они ще дуже мягонькй майже плинни, вкладае ся дротяну сѣтку и такъ потôмъ обѣ плиточки привалковують ся, абы въ серединѣ не оставало нѣякои щѣливочки нѣ мѣхурця зъ повѣтремъ.

— **„Джекъ Порунъ“** Здае ся, що злочинець, котрый вôдъ довшого часу допускавъ ся страшныхъ убійствъ на жѣнкахъ въ Лондонѣ и для того дôставъ назву „Джека (Якова) Поруна“, попавъ ся вже въ руки справедливости. Въ Мельбурнѣ въ Австраліи арештовано якогось Анґлійця Вілява, котрый убивъ свою молоду жѣнку зъ роду Масеръ въ Райнгайль коло Ліверпуля въ Анґліи. Тѣло еѣ найдено зъ пôдрѣзанымъ горломъ и розбитою головою пôдъ верствою цементу замуроване пôдъ припѣчкомъ. Ліверпульска полиція, довѣдавшись о тôмъ, зробила заразъ слѣдство въ Райгайль въ пусто стоячôмъ домѣ Вілява, бо саме передъ его выѣздомъ пропала десь була мулятка зъ чотирома дѣтьми, що перебувала у него въ гостинѣ, и котру вôнъ представлявъ всѣмъ за свою сестру. Ревізія выкрыла, що и тутъ такъ само були замуровани пôдъ припѣчкомъ въ цементѣ ажь пять трупôвъ. Коли припѣчокъ розвалено, то повѣсъ ся такій смрôдъ, що комісія ледви могла устояти на мѣсци. Сконстатовано, що та мулятка була жѣнкою Вілява. Вôнъ пôдрѣзавъ ѣй такъ само горло и розбивъ голову, то само зробивъ и дѣтямъ, а вôдтакъ замурувавъ, щобы оженити ся зъ другою, котрôй зробивъ такій самый конець. Есть пôдозрѣне, що вôнъ позбавивъ житя ще бôльше жѣнокъ.

Штука, наука и література.

— **Въ рускôмъ театрѣ** вôдбуло ся оногды торжественне представлене въ честь 25-лѣтного ювілею п. А. Стечиньского, артиста рускои сцены. Представлене розпочалось при биткомъ наповненôй сали рускою публикою, вôдспѣванемъ композиціѣ Лисенка „Иванъ Гусъ“ и Матюка „Пôдъ осѣнь“ хоромъ „Львôвского Бояна“. По сѣмъ вôдспѣвавъ п. Карпиньскій дуже гарно арію зъ оперы Монюшка „Страшный дворъ“, а вôдтакъ вôдограно образокъ зъ житя мѣщаньского „Тато на заручинахъ“ Гр. Григорієвича, де въ роли Максима Простогуба выступивъ ювілятъ. Скоро лишь появивъ ся на сценѣ п. Стечиньскій, повитала его зôбрана численно публика ентузіястично грôмкими оплесками. По скôнченю комедійки, явивъ ся на сценѣ режісеръ п. Яновичь и вручивъ ювілятови хороше альбумъ на споминъ вôдъ артистôвъ и артистокъ руского театру, а рôвночасно вручивъ ему голова „Рускои Бесѣды“, дръ Савчакъ, срѣбный вѣнець лавровый. По сихъ оваціяхъ, въ котрыхъ и публика грôмкими окликами „Славно“ и оплесками заявляла ювілятови свою симпатію, вôдспѣвали панѣ Клішевска и п. Карпиньскій дуетъ зъ оперы Лисенка „Рôздвяна нôчь, а пôдъ конець вôдограли панѣ Біберовичева и п. Керницкій одну сцену изъ Шілеровои драмы „Интрига и любовь“. По представленю вôдбувъ ся комерсъ, на котрôмъ пôдношено тоасты въ честь п. Стечиньского и славлено его заслуги для нашои сцены. Не будемо тутъ повтаряти выголошеныхъ бесѣдъ, але зазначимо лишь изъ щирого серця высказанй слова ювілята: „Доки Богъ дозволить не перестану трудити ся для рускои сцены, для котрои жию“. — Дай же Боже, трудити ся ювілятови якъ найдовше для неи!

---

† Посмертни вѣсти.

Володимиръ Секунда, комісаръ сторожѣ скарбовои въ Городенцѣ, упокоивъ ся дня 20 марта въ 46-ôмъ роцѣ житя, полишаючи жѣнку и дѣти. Вѣчна ему память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Берлинъ 24 марта. Президентомъ міністрôвъ мае бути именованый Бото Айленбурґъ. Кандидатами на наслѣдникôвъ Цедліца суть: Вайравхъ, Босе и Стуртъ

Бѣлградъ 24 марта. Скупштина ухвалила порядокъ дневный увôльняючій президента міністрôвъ, Пашича, вôдъ вôдповѣди на интерпеляцію о его зрадѣ краю

Софія 24 марта. Судъ увôльнивъ Любоемского вôдъ закиду шпѣгуньства, але засудивъ его за намѣрени вôдкупства и въ наслѣдокъ другихъ обтяжаючихъ обставинъ на 8 лѣтъ вязницѣ и заплачене 20.000 франкôвъ.

Парижь 24 марта. Поліція вôдкрыла ґрупу анархістôвъ, котрй постановили отрудою воювати. Трохъ зъ нихъ арештовано и знайдени у нихъ матеріи вôддано до розслѣду до хемічнои лябораторіѣ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, подъ зарядомъ В. И. Вебера.